

V druhém tom dopise slibuje pak žalovaná žalobkyni, že jí zašle obnos na ni připadající, jakmile ho soudně na firmě L. vymůže. Poněvadž tato možnost objektivně dosud vyloučena není, nelze v prozatímním zamítnutí žaloby shledati nesprávné právní posouzení věci.

Čís. 5179.

Rozhodl-li již soud pravoplatně o povolení exekučního prodeje zabavených věcí, nemůže své rozhodnutí změnití vzhledem k tomu, že zástavní právo vymáhajícího věřitele zaniklo projitím lhůty §u 256, odstavec druhý ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. července 1925, R I 543/25.)

E x e k u č n í s o u d zamítl návrh vymáhající věřitelky, by byla povolena exekuce prodejem movitých věcí, nalézajících se v uschování dlužníka. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení a nařídil prvému soudu, by v exekučním řízení pokračoval.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle stavu spisů nabyla vymáhající věřitelka exekučního práva zástavního na movitostech povinného zabavením dne 17. října 1922 a bylo řízení prodejové k návrhu vymáhající věřitelky dle §u 200 čís. 3 ex. ř. usnesením exekučního soudu ze dne 3. listopadu 1922 po prvé a usnesením ze dne 5. září 1923 po druhé odloženo. Dne 14. března 1924, tedy po uplynutí jednorocní lhůty §u 256 odstavec druhý ex. ř. ode dne, kdy zabavení bylo vykonáno, podala vymáhající věřitelka znovu návrh na povolení exekučního prodeje zabavených movitostí a exekuční soud usnesením ze dne 15. března 1924 této žádosti vyhověl, povoliv vymáhající straně opětovný prodej zabavených předmětů. Toto usnesení bylo stranám řádně doručeno a vešlo v moc práva, ježto vůbec nebylo napadeno. Za tohoto stavu věci nebyl exekuční soud oprávněn, aby toto své usnesení, zvláště když již nabylo právní moci, dodatečně změnil tím, že usnesením ze dne 13. dubna 1925 návrh vymáhající strany na povolení prodeje zamítl s odůvodněním, že zástavní právo vymáhající věřitelky uhaslo projitím lhůty, stanovené v druhém odstavci §u 256 ex. ř., a to ani k návrhu stranv, jehož — jak vyplývá ze spisů — tu nebylo, ani z moci úřední. Neboť dle §u 78 ex. ř. a §u 425 c. ř. s. jest soud i v exekučním řízení svými usneseními vázán potud, pokud nejsou povahy toliko řízení upravující, neb nejde o výjimečné případy, uvedené v §u 522 c. ř. s., v nichž i onen jest zahrnut a v nichž může soud rekursu sám vyhověti, jež tedy předpokládají rekurs včas podaný, což na daný případ vůbec nedopadá. Měl-li povinný za to, že prodej byl povolen neprávem, bylo na něm, aby do usnesení prodej povolujícíhc včas podal stížnost na rekursní soud. Neučinil-li tak a usnesení to nabylo právní moci, nemohl již první soud sám o své újmě své pravoplatné usnesení změnití. Z téhož důvodu vymyká se ovšem ono usnesení nyní přezkumu a rozhodování

soudu vyšších stolic. Proto soud rekursní nepochybil, když k rekursu vymáhající strany usnesení exekučního soudu ze dne 13. dubna 1925 zrušil a exekučnímu soudu nařídil, aby v řízení exekučním pokračoval.

Čís. 5180.

Exekuce k vydobytí peněžní pohledávky proti eráru jest přípustna, když příslušné orgány státu odepřely likvidovati nebo vyplatiti pohledávku přes to, že za to bylo žádáno a lhůta k plnění uplynula. Není zá vady, by za těchto podmínek nebyla vedena exekuce i na daňové pohledávky státu.

(Rozh. ze dne 14. července 1925, R I 597/25.)

Ve sporu Jana B-a proti železničnímu eráru o náhradu škody bylo žalobě ohledně některých položek právoplatně vyhověno, ohledně jiných položek byl spor veden dále. Jan B. domáhal se vyplacení právoplatně přisouzené náhrady na příslušném ředitelství státních drah, jež žádost zamítlo, ježto prý výplata není nutná, dokud celý rozsudek není právoplatným. Ministerstvo železnic nevyhovělo stížnosti, načež Jan B. navrhl, by ku vydobytí jeho pohledávky byla mu povolena exekuce zabavením přesně označených daňových nároků eráru proti určitým osobám. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, maje za to, že vymáhající věřitel měl dříve podati stížnost ku nejvyššímu správnímu soudu, a kromě toho, že zabavení daní jest nepřípustným, ježto se jím zasahuje do finanční výsosti státu. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Exekuce proti eráru není nepřípustnou, nýbrž odvislou od splnění jistých podmínek. Podle platných předpisů dějí se totiž peněžní platy státu osobám soukromým poukázáním částky, jež se má platiti, úřadem k tomu ustanoveným a vyzvednutím poukázaného peníze u státní pokladny proti řádné stvrzence. Poněvadž tyto předpisy exekučním řádem nepozbyly platnosti, musí věřitel, aby mu byla povolena pro jeho vykonatelnou pohledávku exekuce, podati průkaz, že se marně snažil u příslušného úřadu dosáhnouti nutné poukázání a že mu pokladna odepřela vyplacení dotyčného peníze. V tomto směru prokázala vymáhající strana předloženými doklady, že se nejdříve obrátila na příslušné ředitelství státních drah, potom vzhledem ku zamítavému stanovisku tohoto na ministerstvo železnic, a že též tento úřad rozhodl zamítavě o její stížnosti. Vymáhající strana vyčerpala tedy všechny kroky, přípustné v řádném pořadu správním, které v tomto případě byly nutnými k dosažení nezbytného poukázání a které měla po ruce. Aby nastoupila zdlouhavou a nákladnou cestu stížnosti na Nejvyšší správní soud, nelze na vymáhající straně požadovati, zejména když jde o vyplacení pohledávky právoplatně přiznané, jejíhož trvání nedotkne se nijak posud nevydané konečné usnesení o části požadovaného bolestného, a vymáhající strana není dle zákona povinna, by musila použití mimořádného opravného prostředku na Nejvyšší správní soud. Vymáhání právoplatně přiznané a tudíž vykonatelné pohledávky v rámci zákonných ustanovení